

36 OP DE EERSTE RANG

Op 1 maart 1945, de dag van de bevrijding van Venlo, beleefde de bijna zevenjarige Huub Smets het avontuur van zijn leven. Op amper twintig meter afstand zag hij iets ongemeen spannends gebeuren. Op de eerste rang. Net als in de film.

Hun huis aan de Antoniusstraat in Venlo-Zuid had de geallieerde bombardementen van het laatste kwart van 1944 niet ongeschonden doorstaan. Het dak was zwaar beschadigd. Zó

Amerikaanse tank op Kaldenkerkerweg

zwaar, dat vader en moeder het raadzamer hadden gevonden elders onderdak te zoeken. Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. De familie verhuisde van het ene naar het andere adres. In februari trok ze in bij Van Went, een bloemenhandelaar aan de Leutherweg. Het einde van de oorlog zat eraan te komen. Dat stond vast. Maar wanneer en hoé de bevrijders zouden komen, wist niemand. 1 maart 1945 was het dan eindelijk zover. Amerikaanse troepen onder leiding van luitenant-kolonel George Dalia trokken vanaf Duits grondgebied de

stad binnen. Infanteristen liepen met het wapen stijf in de hand de Leutherberg af. Huub Smets (bijna zeven jaar oud) zat met zijn familie en de van Wents in de kelder. De kleine Huub wilde niets missen van het schouwspel en had zich dapper aan het kelderraampje geposteerd. Hij hoorde een snerpemde stem in het Engels roepen, dat iedereen binnen moest blijven. En zag hoe de Amerikanen vooraf werden gegaan door Nederlandse verzetsstrijders, die hen de laatste Duitse verzetshaarden aanwezen. Vóór het huis, waarin later de fietsenzaak van Van Hoek gevestigd zou worden, hielden de mannen halt. Door een megafoon werd met kauwgumaccent geroepen: “Bitte heeerauss kommmeen”. Toen er geen reactie volgde, werd een reusachtige tank naar het huis gedirigeerd. De geschutskoepel draaide 45 graden en... een gigantisch knal klonk. Een granaat doorboorde het huis van voor naar achteren...

Huub en de zijnen zagen het gebeuren op amper twintig meter afstand. “Mijn hart bonsde in mijn keel, zoals het later nooit meer gebonsd heeft”, beken hij nu, zuchtend. De Duitsers kwamen nu wél naar buiten. Een voor een. De handen achter in de nek gevouwen. Ze werden weggevoerd en gingen hun gevangenschap tegemoet. Duidelijk opgelucht

dat de oorlog eindelijk ook voor hen voorbij was. Nadat het huis nogmaals grondig door soldaten doorzocht was, werd het sein veilig gegeven. De omwonenden mochten hun schuilplaatsen verlaten. De een na de ander verscheen schoorvoetend op straat. “Het was allemaal zó onwezenlijk”, herinnert Huub Smets zich. “Overal waren zwarte soldaten. Misschien omdat ik met mijn blonde haren zo opviel, tilde een van de donkere Amerikanen mij op zijn tank. Hij wees naar beneden, de cabine in. Die bleek vol te liggen met buitgemaakte accordeons. Of ik er een wilde hebben?, scheen hij te willen vragen. Ik knikte driftig. De koning te rijk liet ik daarna het instrument zien aan wie het maar wilde. Spelen kon ik er niet op. Dat heb ik ook nooit geprobeerd. Ik was toen al gek op alles wat met techniek te maken heeft. Toen de rust was weergekeerd, heb ik het instrument op mijn gemak uit elkaar gehaald om er achter te komen hoe het werkte. Dat begreep ik toen wel zo ongeveer. Het weer in elkaar zetten, bleek echter te veel gevraagd.”

Kleine Huub zou door de Amerikanen nog vaker verrast worden. Enkele dagen na de bevrijding werd hij door twee Amerikaanse koks die inmiddels ook bij de Van Wents ingekwartierd waren in hun veldkeuken achter de naburige St. Antoniuschool getrakteerd op een pancake. Huubs maag, die nog maar bitter weinig gewend was, was vervolgens drie dagen van streek...

> De verslagenen
Venlose jeugd klimt op de pantsers

